

DĀ•TĀŠ Ā KOLKOU POVINNĀ%

StĀ™eda, 02 bĀ™ezen 2016

PĀ™estoĀ¾e máte dceru, musíte s ní na pánské záchodky, protoĀ¾e Ā¾ádný normální muĀ¾ by se na dámy nikdy neodvĀ¾al, jelikoĀ¾ jakékoli dĀtĀ bude vĀ¾dycky vypadat jen jako záminka, abyste se mohli juknout. Na záchod pĀ™ilítme vĀ¾dy na poslední chvíli, protoĀ¾e malé dĀtĀ to nikdy neví pĀ™edem, to zareaguje aĀ¾ ve chvíli, kdy si uprostĀ™ed hry chytí pĀ™lky a jeĀ•et. JenĀ¾e jakmile usedne, nastane doba meditaĀ•ní a vyprávĀ•cí.

Vy se zoufale snaĀ¾íte mít všechno co nejrychleji za sebou, ale to dĀtĀ ne. Ono si chce povídat. “Já dĀlám KubíĀ•ka,” prohlásí si tĀ™eba. KubíĀ•ek je její bratranec. Ona si hovínka pojmenovává, protoĀ¾e je má ráda. KdyĀ¾ má dá jméno KubíĀ•ek, znamená to, Ā¾e má KubíĀ•ka moc ráda, ale já jsem skoro pĀ™esvĀdĀ•ený, Ā¾e KubíĀ•ek by z toho vĀ¾ nadšený nebyl. NejdĀ•ivĀ•jší jsou její dotazy uprostĀ™ed této Ā•innosti, pĀ™iĀ•emĀ¾ vy všechno vyplývĀ•te na to, aby vám dĀtĀ nespadlo do mísy. TĀ™eba: “Tati, myslíšĀ¾e KubíĀ•ek najde tatínka a maminku?”

ProĀ• já? Všichni rodiĀ•e mají dĀ•ti, které se ptají “ProĀ• je nebe modré?” nebo “ProĀ• na stromech roste listí?” nebo “ProĀ• je voda mokrá?”... Jen já musím mít holku, která chce vĀdĀ•t, jestli hovna vytváĀ™ejí kolonie.

Kdybych mĀ•l kluka, pravdĀ•podobnĀ• bych ho seznámil se syrovou realitou odpadních trubek, kanálĀ• a Ā•istiĀ•ek odpadních vod. JenĀ¾e kdyĀ¾ máte holĀ•iĀ•ku… Podíváte se na ty její vyvalená kukadla, a i kdyĀ¾ je to asi jen tím, Ā¾e stejnĀ• jí Ā™eknete: ”To víšĀ¾e jo. Maminka hovínko uĀ¾ urĀ•itĀ• napekla buchty, tatínek hovínko rozdĀ•lal v krbu…” a spolknete konec, Ā¾e celá ta podĀ•laná rodina se nemĀ•Ā¾e synĀ•ka doĀ•kat.

JeštĀ• horší je pak Ā•ást interakĀ•ní, kdy se tĀ™eba nĀ•kdo vedle v kabince zaĀ•ne Ā™ezat smíchy. Viki r zabouchá a kĀ™iĀ•: “Ticho! Tady se kaká!” A od vedle se ozve chlap: “A co já? Ty myslíšĀ¾e tady peĀ•u rohlíky nebo co?” a po chvíli: “...i kdyĀ¾ vlastnĀ• jo.” pak zaĀ•ne tlaĀ•it a vyráĀ¾í ze sebe: “AspoĀ• jeden rohlíĀ•ééék!”Ā•eĀ¾ se Viki okamĀ¾itĀ• chytí a hned pĀ™izvukuje: “AspoĀ• jeden rohlíĀ•ééék!” V tu chvíli bych se obĀ•sil na klíce. StejnĀ• strašné je, Ā¾e takový záĀ•itek dĀtĀ•ti utkvĀ•je, takĀ¾ nejblíĀ•ší návštĀ•vĀ•, jak usedne na mísu, prohlásí: “Já jdu upéct rohlíĀ•ek!” a zaĀ•ne vehementnĀ• tlaĀ•it: “AspoĀ• jeden rohlíĀ•éééék!”

Jen si tak povzdychnu, ale promĀ•zamnĀ• cokoliv, aĀ• si peĀ•e tĀ™eba anglický vánoĀ•ní pudink se sardinkama, jen aĀ• máme za sebou. Vedle v kabince se nĀ•kdo zachechtá, Viki se ulekne, pĀ™ikrĀ•í a svým jevištím šepotem Ā™ekne: “Pán vedle taky peĀ•e rohlíĀ•ek.” VĀ•bec jsem neodpovĀdĀ•l, za mĀ• dobrý, je to vlastnĀ• eufemizmus, tak bude nazývat onu Ā•innost, jako rodiĀ• mohou být jen šĀ•astný. Ā•ekl bych, Ā¾e i KubíĀ•ek v duchu tleskal, Ā¾e je z RohlíĀ•ky jsou fajn. A pak se od vedle ozve: “Ale kdepák, já tady normálnĀ• seru.”

Ticho. Tedy já, jinak celé záchodky Ā™vou smíchy, pisoáĀ™i tam bryndají po dlaĀ¾diĀ•kách, protoĀ¾e v tu chvíli by netr ani kontejner. ProĀ• to Ā™íkal? To si opravdu myslel, Ā¾e by nĀ•kdo vĀ•Ā™il tomu, Ā¾e si tam peĀ•e rohlíĀ•ky? Ā•etyĀ™i k vedle sebe a jedny pekárny Penam? Viki je však okamĀ¾itĀ• šĀ•astná, Ā¾e má kolegu v práci a informuje: “Já dĀlám maminku a tatínka.”

Od vedle se ozve zafunĀ•ní a konstatování: “Tak to já dĀlám nejspíštchyni.”

Další naprosto zbyteĀ•ná informace. TeĀ• jsem se zaĀ•al smát i já a málem mi spadlo dĀtĀ. JeštĀ• chvíli si povídali pĀ™es stĀ•nu, aĀ¾ pán vedle s dalším vstal, slyšeli jsme oblékání a potom zamumlání: “A hele, vono je jí to podobný.” Do Viki, jako kdyĀ¾ stĀ™elí: “JÁ TO CHCI VIDĀŠT!!” a snaĀ¾ila se ven s holou zadnicí. MĀ•l jsem co dĀ•lat, abych ji udržĀ•el. UĀ¾ jen s tĀ•ma jejíma hovĀ•ousama jsem jich vidĀ•l víc, neĀ¾ jsem chtĀ•l, ještĀ• abychom chodili na exkurzi po cizích. DĀ•lalo se mi špatnĀ•. Pán vedle splachoval a Viki zaĀ•ala breĀ•et: “Já chtĀ•la vidĀ•t babiĀ•ku!” Musel jsem dceru utĀ•šovat, Ā¾e jí uvidí doma a snaĀ¾il se jí zárov vysvĀ•tlit, aĀ• doma o tomhle vĀ•bec nemluví, jinak uĀ¾ babiĀ•ku neuvidí. Nikdy.

Ten blbeĀ•ek z vedlejší kabinky se ještĀ• zastavil, kdyĀ¾ slyšel, jak Viki plĀ•e a zavolal: “Já je mi líto, kdybych to vĀdĀ•l, tak bych vám to zabalil.”

Debil. Ale Viki to utĀ•šilo a pĀ™estala bulet.

O pár dní pozdĀ•ji jsme byli na párty, kde byl Ā•lovĀ•k, co vyrábĀ•l z balónkĀ• zvíĀ™átka a všelijaké vĀ•ci. Viki chtĀ• udĀ•lat babiĀ•ku, tak jí vyrobil nĀ•co, co mĀ•la být babiĀ•ka, ale Viki bruĀ•ela, Ā¾e jeden pán udĀ•lal babiĀ•ku, která vypadala mnohem víc jako babiĀ•ka a já blahoĀ™eĀ•ím osudu, Ā¾e jsem Viki staĀ•il odtáhnout dĀ™ív, neĀ¾ staĀ•ila cokoli vysvĀ•tlit. Z jí odnášel, staĀ•ila jen fĀ•uknout, Ā¾e ten “výtvor” nevidĀ•la… A chudák umĀ•lec hudral: “Jak máĀ¾e vĀdĀ•t, Ā¾e to bylo hezĀ•í, kdyĀ¾ to nevidĀ•la?”

Ale kdyby on vĀdĀ•l.

Kdyby tak vĀdĀ•l...

MARTIN MACEK CABICAR